

דעם רבינ'ס

בס"ד

לך לך תשפ"ג
גליון 115



איכס

דער ריינער קוואל

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

א גוטן שבת פאר אלע לעכטיגע קינדער,

די וואך שטייט אין די תורה הקדושה וועגן אברהם אבינו, אונזער זיידע, ווי אזוי ער האט געדינט דעם אויבערשטן פון אלס קליין אינגל, ווען ער האט נאכנישט געוואוסט ווער עס האט באשאפן די וועלט. ער איז געווארן אויפגעוואקסן מיט קרומע וועגן, ביי זיין טאטן תרח אין שטוב, אזוי אויף אין די גאסן האט מען געשטימט מיט די דעה פון נמרוד, דער גאנצער דור איז געווען

פול מיט שלעכטע דעות, משוגעת'ן מיט דמיונות, און אלע סארטן עבודה זרה'ס.

און אברהם אלס קליין אינגל פון דריי יאר איז געגאנגען פארשטן ווער עס האט באשאפן די

וועלט, און פארוואס האט ער דאס באשאפן, פארוועם? ביז דער אויבערשטער האט זיך פאר אים באוויזן און אים געלאזט וויסן אז ער האט באשאפן די וועלט אלעס כדי אז עס זאל זיין אידן וואס זאלן אים דינען. אברהם איז געווען דער ערשטער וואס האט מגלה געווען דעם אויבערשטן אויף דער וועלט, ראש למאמינים. דער באשעפער רופט אים: "אברהם אוהבי - מיין ליבער אברהם". מען דארף אבער פארשטיין, צוליב וואס פארציילט אונז די תורה די אלע מעשיות, וועגן וועלכע מטרה, סתם צו דערציילן מעשיות חס וחלילה?

עס איז דא א לשון אין תנא דבי אליהו, "אין דור שאין בו פאברהם, אין דור שאין בו פיצחק, ואין דור שאין בו פיעקב", אין יעדן דור זענען פארהאן יחידים אזוי ווי אברהם, יצחק און יעקב! ווי קען דאס זיין? אברהם אבינו האט זיך דאך געלאזט אריינארפן אין פייער, נמרוד האט אים געזאגט: "אויב די דינסט נישט עבודה זרה, וועל איך דיר אריינארפן אין פלאקערדיגן קאלעך

איוון" אזא מסירות נפש, אברהם אבינו האט נישט מורא, ער גייט אריין אין פייער, אזא כח!

לאמיר זען וואס דער רבי איז אונז מגלה, אז יעדער איד האט אזא



הטעימיני נא
דעם שבת קודש,
צו שפירן ווען זיך טעם
פון הייליגן שבת קודש
רבות של עולם, גיב מיר
צו שפירן ווען זיך טעם
פון הייליגן שבת קודש

76

בחינה פון מסירות נפש. דער רבי זאגט אין שיחת הר"ן (שיחה י"ב) אויפן פסוק, "פי עליך הרגנו כל היום נחשבנו כצאן טבחה (תהלים מד, כג)" פאר דיר באשעפער לאז איך זיך א גאנצן טאג הרג'נען, אזוי ווי שעפעלעך. ברענגט דער רבי א תקוני זרה, אז דאס גייט ארויף אויף תפלה, ווי באוואוסט אז תפלה איז היינטיגע צייטן אנשטאט א קרבן. מיר אידן ווילן ברענגען א קרבן - מיר ווילן דאווענען און מען לאזט אונז נישט, מען שטעלט זיך דאווענען שחרית מנחה, מעריב אדער תהלים און בעקר די אייגענע תפלות אויף די אייגענע שפראך און מען לאזט אונז נישט

נעלם געווארן דורל'ן פענסטער

נאך א לענגערע הפסקה, זענען מיר ווייטער ממשיך מיט'ן סיפור פון ר' חיים בנימין בראד ע"ה וויאזוי ער האט זיך געפלאגט מיט'ן געבן א אידישן חינוך פאר זיינע קינדער אין אוקריינע, אונטער די נעגל פון די רוסישע חיות.

ר' חיים בנימין האט געזוכט א לעזונג פאר זיין טייערער זון, יחזקאל, ער זאל בלייבן באהלו של תורה. עס זענען אפירגעקומען שמועות אז אין גרויסן שטאט חארקוב גייט אן באהאלטענערהייט א חדר, וואס מאכט זיך נישט צוטון און איז נישט אונטער די השפעה פון די שטאטישע באאמטע.

ר' חיים בנימין האט זיך גלייך ארויסגעלאזט מיט יחזקאל קיין חארקוב, און אים אריינגעגעבן אין דער חדר. אזוי אויך גע'דאגה'עט אז גוטע אידן זאלן אים אריינעמען אין שטוב, און מאכן מיט אים הכנסת אורחים, ווי עס איז געווען דארט איינגעפירט אזוי ווי 'טעג' אין אונגארן, מיט א טעגליכע סדר און רשימות, יעדן טאג עסט מען ביי א צווייטן איד. פון חארקוב האט דער טאטע ממשיך געווען זיין נסיעה קיין מאסקעווע, צו זוכן א פרנסה אין דער הויפט שטאט פון רוסלאנד.

ס'איז גאר שווער געווען פאר יחזקאל, אלץ א קליין קינד, זיך צוגעוואוינען צו וואוינען אין א פרעמדע שטוב, און איז גאר שנעל צוריקגעקומען צוריק קיין אומאן. אין יענע טעג האבן נישט אויפגעהערט צו קומען בריוו פון דער רעגירונג, מיט א פארלאנג אז יחזקאל זאל קומען לערנען אין די פאבליק סקול. דער טאטע איז געווען דעמאלט אין מאסקעווע, און די מאמע מיט איר שטארקע הארץ האט זי זיך נישט צוטון געמאכט פון די בריוו.

פאלגנד איז געווען באשריבן פון יחזקאל (מען האט געטוישט זיין נאמען צו מענדל, ווייל ווילאנג די קאמוניסטן זענען נאך פעסט

אנגעגאנגען מיט זייער רשעות, האט מען נישט געשריבן ריכטיגע נעמען, אפילו אין אויסלאנד, אז טאמער א אידישע מסור וועט דערווישן די שרייבעריי זאל ער נישט מאכן קיין צרות): "די אידישע קינדער זענען געווען אויף ציפקע צרות. אין די שטאטישע שולעס האט מען געשטאפט די אינגע קעפ מיט קאמעניסטישע פראפאגאנדע, אנגעפילט אין די אינגע מוחות א שנאה צו אידישע רעליגיע. מען האט געלערנט די קינדער זיך צו באציען אפילו צו די אייגענע עלטערן מיט פארדעכטיגקייט און שפאט. נאכמער, די אידישע תלמידים זענען געווען געצוואונגען צו זיצן אין שולע מיט בלויזע קעפ, און זיך אנפאשן מיט די קאמעניסטישע אפיקורסות.

פארשטייט זיך אז יחזקאל האט נישט געהאט קיין גרויס חשק צו באזוכן אזא חדר. זיין מאמע'ן האט ניטאמאל געדאכט אים צו שיקן אהין, אבער אין יענעם יאר, תרצ"ה, האבן די באאמטע זיך גענומען אן אקציע צו באצווינגען אלעמען, אויסצופירן דאס געזעץ מיטן גאנצן שטארקייט. די שטאטישע אויפזעער זענען ארומגעגאנגען איבער אלע הייזער, צו מאכן זיכער אז די עלטערן פאלגן אויס און שיקן די קינדער אין זייערע שולעס.

"ויהי היום, דער אויפזעער פון די שולע, בכבודו ובעצמו, איז געקומען צו די מאמע איר צו איבעררעדן זי זאל שיקן איר קינד אין שולע. ווען יחזקאל האט באמערקט אז דער אויפזעער דערנענטערט זיך צו זייער הויז האט ער געהויבן פיס און זיך ארויסדערווישט דורך די אונטערשטע פענסטער. נאך יענעם נאכט האט אים זיין מאמע באגלייט צו די באן סטאנציע, אים געקויפט א קארטל און אפגעשיקט קיין קיעוו."

די קומעדיגע פאר יאר האט יחזקאל געוואנדערט פון שטאט צו שטאט, איבערלאזנדיג זיין ווארימע היים. ער פארציילט

א מעשה'לע מיט פייגלעך...



א גוטן, איך הייס שמואל, איך וואוין אינדרויסן פון שטאט. איך גיי אין סאטמאר חדר, אין פתח ד'. און יעצט צו מיין מעשה:

און מישט אויף צו די בלאט וואו עס איז באצייכנט אלע נומערן פון ספעציאליסטן וואס רוימען אויס קריכעדיגע באשעפענישן, ווי מורישקעס און דווקעס. זי גייט דורך די רשימה און ווייסט נישט וועמען צו קלינגען. זי זוכט איינער וואס שרייבט זיך אז ער נעמט אוועק פייגלעך אבער קיינער האט זיך נישט פארשריבן מיט דעם. איינער האט געשריבן אז ער נעמט אוועק חיות. אקעי, דאן קען ער מן הסתם אויך אוועקנעמען פייגלעך.

מיט א הארציגע תפלה צום באשעפער, אז ער זאל זיין די גוטער שליח, קלינגט מיין מאמע צו אים. איינער הייבט אויף און באשטעטיגט אז ער קען אוועקנעמען פייגלעך.

"איז שוין דא בעיבי פייגלעך אין דעם נעסט?" פֿרעגט ער. "יא."

"דאס מיינט אז ענק האבן שוין פייגל דווקעס?" פֿרעגט ער. "וואס? די קליינע קריכעדיגע חיות?" פֿרעגט מיין מאמע.

"יא, זיי קומען צו פייגל נעסטן. אקעי, מרת... איר האט גרויס מזל, איך בין פונקט יעצט א גאס אוועק פון אייער שטוב, איך קען שוין אריבערקומען.

מיין מאמע האט נישט געקענט גלייבן איר גליק. זי איז געווען זיכער אז קיין איין ארבעטער וועט נישט קומען צו אונז פון שטאט פאר שבת. מיר וואלטן זיכער געדארפט ווארטן ביז זונטאג-מאנטיאג אז אן ארבעטער זאל קומען. און דא האט דער אויבערשטער געפירט אז מיין מאמע זאל פונקט אים קלינגען פון אלע נומערן, ער זאל נאך זיין אין אינגער געגנט און גלייך אריבערקומען.

ער האט אוועקגעפירט די פייגלעך און אנגעשפריצט די דווקעס. דעם אנדערן טאג האט נאך מיין מאמע געטראפן נאך עטליכע קריכעדיגע באשעפענישן. ווייטער האט זי מתפלל געווען אז זי זאל האבן א פרייליכע שבת אן די קריכעדיגע שרצים. מיין מאמע קלינגט ווידער דעם ארבעטער און ער בארואיגט איר אז די דווקעס ציען זייער חיות נאר פון די פייגלעך. יעצט אז די נעסטן זענען שוין נישט דא וועלן זיי נעלם ווערן בקרוב. און אזוי איז טאקע געווען, ביז שבת איז שוין נישט געווען קיין זכר פון די באשעפענישן. איבעריג צו זאגן אז מיר האבן געהאט א פרייליכע שבת!

"אוי, שוין ווידער די פייגלעך!" האט מיין מאמע אויסגערופן, אריינקומענדיג אין הויז. די פייגלעך האבן זיך געבויט א נעסט פונקט העכער אונזער טיר פון גאס און האבן אונז גערווירט. יעדעס מאל וואס מיר האבן געעפנט די טיר, געקומען אין געגאנגען, האבן זיי זיך דערשראקן און אנטלאפן העכער אונזערע קאפ, און צומאל האבן זיי זיך מממש אריינגעהאקט אין אונזער נאז...

איין טאג קומט מיין קליינע בעיבי ברודער אריין אין הויז באדעקט אינגאנצן מיט דווקעס [קאקערודזשעס] פון קאפ ביז פוס. מיין מאמע האט אנגעהויבן צו מאכן קולות, "וואו ביסטו געווען?!" זי האט געפרעגט אלע קינדער, וואו איז יאנקי געווען אז ער איז געווארן באוואקסן מיט קריכעדיגע באשעפענישן.

מיין מאמע האט אים שנעל איבערגעטון, און אפגעוואשן פון אלע חיות. ס'גייט נישט אריבער אפאר מינוט און ווידער קומט יענקי אריין מיט דווקעס. דא איז שוין מיין מוטער מממש ארויס פון די בליים. זי גייט ארויס צום טיר און טרעפט א פושקע וואס איינער האט אונז געברענגט, און אויך דאס איז געווען באדעקט מיט דווקעס ארום און ארום.

"אוי וויי, די פייגלעך," האט מיין מאמע באמערקט, די דווקעס קומען פון דארט. מען מוז פטור ווערן פון די פייגלעך. אבער ווי אזוי? מען דארף א גרויסע לייטער צו קענען דערגרייכן. מיין מאמע איז געווען ממש פארצווייפלט. ס'איז געווען דאנערשטאג נאכמיטאג, שוין באלד שבת, מען מוז פטור ווערן פון דעם אנשיקעניש נאך פאר שבת.

מיר האבן אלע מתפלל געווען אז מיר זאלן האבן א פרייליכע שבת. מיין מאמע עפנט אויף א טעלעפאן ביכל

אַחַד הִיאַ אַבְרָהָם

ר' נתן אין חיי מוהר"ן, דארט וואו ער רעדט וועגן די מחלוקת אויפן הייליגן רבין, שרייבט ר' נתן אז דער רבי האט דערציילט פאר ר' יודל ווי פאלגנד: (בעארבעט פאר די קינדער צו פארשטיין)

וויבאלד אַבְרָהָם אַבינו האט גוט געקענט זייערע קרומע וועגן, האט ער זיי גוט געקענט אויפווייזן אז זיי האבן א ביטערן טעות, און האט זיי מגלה געווען די אמת'ע הייליגע אמונה אז עס איז נאר פארהאן איין באשעפער וואס ער האט באשאפן און פירט די וועלט. אזוי האבן זיך צוגעטשעפעט צו אים אפאר פון די יונגע מענטשן דארטן.

די עלטערע האט אַבְרָהָם אַבינו נישט מקרב געווען, ווייל די זקנים האבן זיך שוין איינגעווארצלט זייערע אומריכטיגע וועגן און ס'איז געווען אסאך שווערער זיי צוריקצוברענגען צום אמת, נאר די בני הנעורים - די יונגע מענטשן האבן זיך צו אים צוגעצויגן און אים נאכגעלאפן, אזוי איז אַבְרָהָם געגאנגען פון שטאט צו שטאט, און די מענטשן ארום פלעגן אים נאכלויפן.

און די עלטערן און די ווייבער האבן זיך געקריגט אויף די בני הנעורים, און האבן געזאגט אויף זיי אז זיי זענען ארויס לתרבות רעה און זיך געשמד'ט... ביז זיי האבן זייער דערווייטערט די פרישע מקרבים פון אַבְרָהָם אַבינו און האבן זיך צוריקגעקערט צו זייער אלטע וועג צוליב די יסורים וואס זיי האבן געהאט פון זייערע עלטערן און ווייבער אדער פון זייער שווער. אבער עס זענען נאך געוויס

איינער אליין איז אַבְרָהָם אַבינו געווען, ער איז געשטאנען קעגן א וועלט פון גרויסע מענטשן, ווי אויף זענען זיינע עלטערן, געשוויסטער, שכנים און אלע שטאט מענטשן געווען קעגן אים און אַבְרָהָם אַבינו האט געהאט גרויסע יסורים דערפון.

אבער ער איז ווייטער אנגעגאנגען מיט זיינע אויפטוען אריינצוברענגען אין דער וועלט אז עס איז נאר דא איין איינציגער באשעפער און צו אים דארף מען זיך ווענדן און בעטן אלעס נאר פון אים.

אַבְרָהָם אַבינו'ס שטייגער איז געווען אז ער איז אריין אין א שטאט, און איז ארומגעלאפן שרייענדיג, אוי! אוי! געוואלד! [ווי איינער וואס זאגט, מיט וואס פירט איר אריבער אייער לעבן? מיט פוסטקייט און שקר, עס איז דאך דא א לעבעדיגער באשעפער] און די מענטשן ארום זענען אים נאכגעלאפן אזוי ווי מען לויפט נאך א משוגענעם, אזוי האט ער זיך געטענה'ט מיט די ארטיגע מענטשן, און זיי געמוסר'ט אז זיי לעבן אין גרויסע טעותים, וויבאלד אַבְרָהָם אַבינו האט גוט געקענט זייערע אלע שיטות און סברות פון זייערע עבודה זרה'ס - ווייל די עבודה זרה פון די דעמאלט'דיגע דורות האבן געהאט אסאך סברות און פאדרייטע שיטות. אזוי האט ער מקרב געווען מענטשן, יונגע בהורים און אינגעלייט צום באשעפער, און געמאכט אסאך גרים ווי באוואוסט.



געבליבן אביסל וואס זענען מיט-דעם-אלעס געבליבן און זיך באהאפטן אין אברהם אבינו. אזוי האט אברהם אבינו שווער געארבעט צו מגלה זיין די אמונה אין דער וועלט. און ער האט אויך מחבר געווען אסאך ספרים אויף דעם ענין, "טויענטער ספרים!!". אברהם האט געהאט אסאך זינגען, און מן הסתם וויבאלד זיי זענען געווען זיינע זון זענען זיי אויך געגאנגען אין זיינע גלייכע וועגן, ווייל אויך ישמעאל האט תשובה געטון.

שפעטער, ווען אברהם אבינו האט געוואלט איבערלאזן זיינע ספרים אויף דער וועלט, האט ער געפארשט און נאכגעקוקט ווער פון זיינע זון קען זיין דער פאסיגער צו ירשענען די ארבעט. ביז עס איז אים קלאר געווארן צו איבערלאזן פאר יצחק אבינו, און ער האט אים טאקע אלעס איבערגעגעבן.

דערנאך איז יצחק אויך געגאנגען אויף דעם וועג, און האט מגיר געווען אסאך גרים און אויך ארויסגעגעבן אסאך ספרים וועגן חזק אין אמונה און אויסגעוועלט זיין זון יעקב זאל אנגיין מיט די עבודת הקודש. אפילו ווען עשו האט זיך געמאכט ווי א וואויל אינגל און אויסגעפאפט זיין טאטן מיט קשיות ווי: "טאטע וויאזוי מעשר'ט מען זאלץ?" און עשו האט זיך געמאכט ווי ער האט אים ליב, האט פארט זיך יצחק מתבונן געווען און עס איז אים קלאר געווארן אז יעקב איז דער פאסיגער פאר דער הייליגער ארבעט און אים אלעס איבערגעגעבן.

יעקב האט טאקע אזוי געטון, און ער האט אסאך עוסק געווען צו מקרב זיין די אינגע קינדער און בחורים צום אויבערשטן, אויף ער האט ארויסגעגעבן אפאר טויזנט ספרים אין דער ענין פון אמונה, ער האט מחבר געווען זייער א ריזיגע צאל - גזמאות פון ספרים

וועגן דעם ענין פון די הייליגע אמונה. און אזוי האט ער געלערנט מיט אלע זיינע קינדער די הייליגע וועגן און אמונה, ווייל אלע קינדער זענען געווען צדיקים, יעקב אבינו האט אבער געפארשט וועמען איבערצוגעבן זיינע חכמות, ביז ער האט באשלאסן איבערצוגעבן אלע זיינע חכמות פאר לוי, און פאר אלע אנדערע שבטים האט ער געגעבן ראשי פרקים.

טאקע וועגן דעם זענען שבט לוי געווען די שטערקסטע באהאפטן אין די אמונה מער פון אלע שבטים. דערפאר האבן זיי נישט געזינדיגט ביים עגל און זיי האבן נישט געהאט קיין שום ארבעט פון די מצריים, צוליב דעם וואס זיי זענען געווען זייער שטארק מיט זייער הייליגע אמונה מער פון די ברודער.



מיר ברסלבע חסידים דארפן ווייטער ממשיך זיין מיט די ארבעט פון אברהם אבינו, אין אונזער דור ליגט אויף אונז די אויפגאבע צו אריינברענגען די אמונה אין דער וועלט.

פאר אונז קינדער מיינט דאס:

- רעדן מיט חברים וועגן אמונה,
- גלייבן אז אלעס איז פון אויבערשטן,
- זיך נישט שרעקן צו רעדן אפן פון באשעפער, אז ער מאכט אלעס,
- רעדן אינדערהיים מיט די געשוויסטער פון אמונה און מעשיות פון השגחה פרטית,
- לערנען דעם רבי'נס ספרים וואס רעדן פון דעם,
- בעטן פון אויבערשטן ביי התבודדות מען זאל האבן אמונה אין אים און זיך נישט פארלירן פון די גרויסע וועלט און די פרעמדע געדאנקען און פלוידערייען וואס מען הערט אין די גאסן.

א שטיקל פון ליקוטי תפלות (קמ"ט)
אויף די וואכעדיגע פרשה

"אמז היה אברהם"

באשעפער מיין גאט, העלף
מיר און שטארק מיר אין דיין
דינסט מיט אמת, העלף איך זאל
זיך מקרב זיין צו דייע ערליכע
און תמימות'דיגע לייט וועלכע
גייען אין דייע וועגן מיט אן
אמת, קיין שום מענטש אין דער
וועלט זאל נישט האבן קיין כח
מיד אפצוהאלטן פונעם אמת'ן
וועג אויף קיין שום אופן זאל
עס זיין ווער עס זאל נאר זיין.

שטארק מיין דעת מיט דיין
אמונה עס זאל זיך אויסזען
אין מיינע אויגן ווי איך בין
איינער אליין אין דער וועלט
אזוי ווי עס שטייט "אחד היה
אברהם", איינער אליין איז
אברהם געווען! איך זאל נישט
צוהערן און נישט קוקן אויף
קיין שום מניעה אדער לצנות,
צעמישענישן וואס גייט אויף
דער וועלט, קיין שום מענטש
אדער חבר אפילו ער איז
גרעסער אדער ערליכער פון מיר
זאל מיר נישט צעמישן פונעם
גלייכן אמת'ן וועג.

איך זאל זיך נאר פירן אויפן
אמת'ן וועג וואס איך האב
געלערנט פון יונגווייז אן פון
אונזערע אמת'ע ערליכע רבי'ס.

זעט"ה איך ווייס דעם ענטפער

ווער האט אחטק לעווען אברהם אבינו און לערעט
איט איט פון אויבערשטן אדער פון אמונה?

- זיינע שוועסטער.
- זיין מאמע אין חבר
- ער איז געווען איינער אליין. ער האט ניט
- געהאט מיט וועס.

וויאזוי איז מען נאכאלעאפן אברהם
אבינו, אזוי ווי מען לויפט נאך א?!

- אנה
- משואע'נעם
- הייבט תשובות צעטן ריכטיג

וויפיל ספרים פון אמונה האט
אברהם אבינו ארויסגעלעבן?

- זעקס און צוואנציג.
- פיר הונדערט.
- טויזנטער.

קיניג אריין אין טעל-ליין אויף קעסל 7 און טאג
אריין בי תשובות מיט זיין נאמען און טעלעפאן ביז
מאנטאג ויכא, אבער אויב צו האלט געטעלעס צו
תפלה קענסטו אויך אריינגיין אין אורל.



זיך מיגע זיין אין עבודת ה', מיט וואס מען קען
און טאמער מען לאזט אונז חס ושלום נישט אריין
איז עס אויף אזוי ווי א קרבן. קומט אויס אז יעדער
איד האט א נקודה פון אברהם אבינו, א נקודה פון
מסירות נפש! יעדער איד!

דער אויבערשטער זאל אונז העלפן אז מיר אלע
זאלן קענען גיין אין די וועגן פון אברהם אבינו,
נישט קוקן אויף קיינעם. אזוי ווי דער רבי ברענגט
אין די תורה וואס איז צווישן די צוויי חלקים פון
לקוטי מוה"ר "אחד היה אברהם". נישט קוקן אויב
איינער שפעט פון מיר, איך ווייס דער אמת אז מען
דארף טון דער רצון פון באשעפער, צוליב דעם
זענען מיר געקומען אויף דער וועלט, צו עוסק זיין
אין תורה און תפלה און מצוות און מעשים טובים
בתמימות ובפשיטות אזוי ווי אברהם אבינו.

דורך דעם וועג פון "אחד היה אברהם" מיר זאלן
וויסן אז אלעס איז געוואנדן נאר אין אונז, מיר מאכן
פארן באשעפער א נחת רוח דורכדעם וועלן מיר
קענען שטייגן און גיין אין זיינע וועגן און צוקומען
צו וואס מען דארף צוקומען. עס זאל שוין ווערן
מקיים די ברכה וואס השם יתברך האט געבענטשט
אברהם "ואברהם מברכה... ונברכו בך כל משפחת
האדמה".

צוגיין, מען איז אונז מבלבל, מען שטעלט אונטער
אלע סארטן מניעות, עס קומט אן זייער זייער
שווער צו דאווענען ווי עס דארף צו זיין.

און אפילו אויב איינער דאווענט שוין יא ווי מען
דארף, אבער די פלאג און יגיעות וואס מען איז
זיך מיגע, די אלע כוחות וואס מען איז זיך מוסר
נפש צו דאווענען דאס איז א בחינה פון קרבן.
זאגט דער רבי אז נישט נאר ביים דאווענען נאר
סיי וועלכע עבודה אדער קדושה וואס א איד,
א יונגל וויל זיך מקדש זיין, צום ביישפיל, נישט
האבן די מדה פון כעס אדער אויפשטיין אביסל
פריער, אדער פאלגן די עלטערן, עסן מער
בקדושה, אפילו דער אינגל איז נישט זוכה דערצו
חס ושלום, ער פרובירט איינמאל און נאכאמאל
און איז נישט מצליח, זאגט דער רבי: "די יגיעה,
די מוטשעריי, די האראוואנגע, מיט די יסורים
און בלבולים וואס ער האט פון דעם אז ער וויל
זיך מקדש ומטהר זיין אבער מען לאזט אים נישט,
דאס אליין איז א בחינה פון קרבנות, ווי דער פריער
דערמאנטער פסוק, כי עליך הורגנו כל היום".
דערפאר זאגט דער רבי מיר זאלן טון אונזערס,

דעם

רבי'נס לייב

המשך פון זייט 2

אין קאפ, וואס עס זאל נאר אריבערגיין אויף דיר,
שטייט פאר דיר שטענדיג די מעגליכקייט זיך צו
קערן צום באשעפער און בעטן פון אים אלעס
וואס דו דארפט, אזוי ווי א קינד בעט אלעס פון
זיין טאטן, אויב קלאפסטו זיך ווען אימער אן אין
סכנה'דיגע אומשטענדן, זאג ארויס דיין נאמען,
דיין מאמע'ס נאמען און בעט ביים זיסן באשעפער
זאל דיר העלפן.

די אמת'ע ווערטער ליגט נאך ביז היינט
איינגעקריצט טיף אין הארץ. עס האט זיך מיר
געמאכט מער ווי איינמאל מצבים פון סכנת נפשות
ממש, ווען איך האב זיך באניצט מיט די עצה וואס
מיין טאטע האט מיר געראטן און כ'האב טאקע
געזען אפענע ישועות פון באשעפער."

אין די שפעטערע יארן: "איינס פון די זאכן וואס
מיין טאטע פלעגט מיר מחזק זיין איז אז יעדער
איד איז א בן יחיד ביים אויבערשטן. א איד דארף
זיך פירן מיט'ן באשעפער ווי א קינד צו א טאטע,
די טבע פון א קינד איז אז ווען אימער ער האט
א פראבלעם לויפט ער גלייך צום טאטן, אמאל
וויינענדיג, אמאל צושרייעט ער זיך, אמאל
שטילערהייט, אבער שטענדיג לויפט ער קודם צו
זיין פאטער, יעדער טאטע הערט און פארשטייט
דאס שפראך און געבעט פון זיין קינד. פירט
אויס מיין טאטע: 'דו הייבסט יעצט אן דיין לעבן
אויף דער וועלט, דו זעסט גאנץ גוט אין וועלכע
אומשטענדן מיר געפינען זיך, נעם זיך גוט אריין



~ די צענטע מעשה וואס

דער הייליגער רבי האט דערציילט

דער בערגער און דער ארימאן 3

און ווי ער איז גיגאנגען. האט ער זיך דארט גיפונען עפעס עסן. און ער איז אזוי גיגאנגען און גיגאנגען ביז ער איז ארויס פון דער מדבר. און ער איז גיקומען צו איין ארט. וואס דארט איז גיווען א ליידיק ארט. און סע איז דארט גיווען וואסער און ביימער ארום פון פירות. און ער האט גיגעסן פון די פירות און האט גיטרונקען פון דעם וואסער.

און ער האט זיך מיישב גיווען אין דער דיעה. אז ער זאל דארט אנוועק זיין ווייל ער וועט לעבן. ווארן בלויז איז זיך אים שוין שווער אום צו קערן זיך אין ישוב אריין. און ווער ווייסט צו ער וועט נאך קומען צו אזוי איין ארט. אז ער וועט דאס ארט אנוועק לאזן. און וועט פון דאנעט אנוועק גיין. איבער דעם האט ער געוואלט דארט אנוועק זיין. און ער זאל דארט איבער לעבן די וועלט. ווארן סע איז אים דארט גוט גיווען. ווארן ער האט זיך גיהאט די פירות צו עסן. און וואסער צו טרינקען.

און אמאל פלעגט ער זיך ארויס גיין און פלעגט זיך שיסן מיט זיין בויגן א האז אדער א הערש האט ער גיהאט פלייש צו עסן.

און ער פלעגט זיך דארט חאפן פיש ווארן דארט איז גיווען זייער גוטע פיש אין דעם וואסער. איז אים גיפעלן אז ער זאל דארט איבער לעבן זיינע יארן.

און דער קיסר. נאך דעם אז סע איז שוין גיטאן גיווארן דער משפט אין דעם בערגערס זון און ער איז אים שוין פטור גיווארן (ווארן דער קיסר האט גימיינט אז מען האט טאקע באמת אזוי גיטאן דעם משפט אין דעם בחור און ער איז שוין אויף דער וועלט ניט דא) היינט קאן ער שוין א שידוך טאן מיט זיין טאכטער.

האט מען איר אנגהויבן צו ריידן שידוכים. מיט דעם מלך און מיט דעם מלך. און ער האט איר גימאכט א הויף אזוי

דערנאך איז אזוי גיווען פנ"ל. די ממונים האבן גינעמען איין אנדערין מענטשן. און אים האבן זיי גילאזט. איז ער זיך אנוועק גיגאנגען. און ער איז גיגאנגען און גיגאנגען ביז ער איז גיקומען צום ים. האט ער זיך גיזעצט אויף איין שיף און איז אנוועק אויף דעם ים.

איז אנגיקומען א גרויסער שטורעם ווינט. און האט אנוועק גיטראגין די שיף צו איין בארטן וואס דארט איז גיווען מדבר (דהיינו וויסט) און מחמת דעם גרויסן אימפעט איז די שיף צו בראכין גיווארן נאר די מענטשן פון דער שיף זענען ניצול גיווארן און זיי זענען ארויס אויף דער יבשה. און דארט איז גיווען מדבר זענען די מענטשן פון דער שיף גיגאנגען זיך זוכן עפעס עסן. איטליכער האט זיך גיזוכט עפעס עסן. ווארן אויף דעם ארט איז ניט גיווען דער סדר אז די שיפן זאלן אהין אנקומען. ווארן סע איז גיווען מדבר. איבער דעם האבן זיי זיך ניט גירעכט דארט אז סע זאל עפעס א שיף אנקומען אז זיי זאלן זיך אומקערן אהיים.

זענען זיי דארט גיגאנגען אין דער מדבר זיך זוכן עסן. און זיי זענען צושפרייט גיווארן אהין און אהער איטליכער באזונדער.

איז דער בחור גיגאנגען אין דער מדבר. און ער איז גיגאנגען און גיגאנגען ביז ער האט זיך דערווייטערט פון דעם בארטן און ער האט זיך גיוואלט אומקערן. און ער האט שוין ניט גיקענט. און וואס ער האט זיך גיוואלט אום קערן איז ער אלץ מער דערווייטערט גיווארן.

ביז ער האט גיזעהן אז ער קאן זיך שוין ניט אומקערן. איז ער גיגאנגען און גיגאנגען. אין דער מדבר. און ער האט גיהאט אין דער האנט א בויגן וואס ער האט זיך מציל גיווען א קעגין די חיות רעות פון דער מדבר.

ווי דער סדר איז. און זי איז דארט גיזעסן. און זי האט זיך
גינומען פאנעס שררות טעכטער זיי זאלן מיט איר זיין.
און זי איז דארט גיזעסן. און זי פלעגט שפילן אויף כלי שיר
אזוי ווי זייער סדר איז.
און וואס מע האט איר גירעט שידוכים. האט זי אלץ
גינענפערט. אז זי וויל ניט קיין רייד דהיינו מע זאל ריידן
דעם שידוך. נאר ער זאל אליין קומען (דהיינו דער וואס ער
וויל זי נעמען) און זי האט זייער וואויל גיקאנט חכמת השיר
(דהיינו די חכמה מע זאל ריידן זייער שינע לידער מיט גרויס חכמה).

און זי האט גימאכט מיט מלאכות איין ארט. וואס ער זאל
ארויף קומען אויף דעם ארט (דהיינו דער וואס ער וויל זי נעמען)
און ער זאל זיך שטעלן א קעגן איר. און ער זאל ריידן א
שיר. דהיינו א שיר של חשק אזוי ווי א חשוק רעט צו זיין
חשוקה (דהיינו רייד פון ליבשאפט).
זענען גיקומען מלכים זיך מושד זיין. און זיי זענען ארויף
גיקומען אויף דעם ארט. און זיי האבן גירעט איטליכער
זיין שיר. האט זי א טייל ארויס גישיקט א תשובה דארך
איךע פאנעס. אויך מיט א שיר און מיט ליבשאפט. און א
טייל וואס זיי זענען איר מער גיפעלן. האט זי זיי אליין
גינענפערט.

און זי האט אויפגיהובין איר קול מיט א שיר. און זי האט
אים גינענפערט אויך רייד פון ליבשאפט. און צו א טייל
וואס זיי זענען איר נאך בעסער גיפעלן האט זי זיך אליין
ארויס גיוויזן פנים אל פנים. און זי האט ארויס גיוויזן איר
פנים. און זי האט אים גינענפערט א שיר מיט ליבשאפט. און צו
אלע האט זי אלץ אויס גילאזט צום סוף. די וואסערן זענען
אבער איבער דיר ניט אריבער גיגאנגען. און סע האט קיינער
ניט פארשטאנען וואס זי מיינט.
און אז זי האט ארויס גיוויזן איר פנים פלעגט מען אנידער
פאלן מחמת גרויס שיינקייט. און א טייל זענען גיבליבן
חלשות און א טייל זענען משובגע גיווארן מחמת חולת
אהבה מחמת איר גרויס שיינקייט וואס סע איז זייער

זייער ווילד גיווען. און פון דעסוועגן פארט חאטשע זיי
זענען משובגע געווארן און זענען געבליבן חלשות.
פונדעסוועגן פארט פלעגן מלכים קומען אז זיי זאלן זיך
משדך זיין מיט איר. און זי האט זיי אלע אזוי אפ
גינענפערט פנ"ל.
און דער זון פון דעם בערגער הנ"ל. איז זיך דארט גיזעסן
אויף דעם ארט (הנ"ל) און ער האט זיך דארט גימאכט איין
ארט צו זיין דרינען. און ער איז זיך דארט גיזעסן. און ער
האט אויך גיקאנט שפילן און ער האט גיקענט חכמת
השיר. האט ער זיך אויסגיקליבן האלץ וואס מע קאן
דרויס מאכין כלי שיר (דהיינו פלים וואס מע שפילט אויף זיי) און
ער האט זיך גימאכט כלי שיר. און פון די אדערן פון די
חיות האט ער זיך גימאכט סטרינעס.
און ער פלעגט זיך צו שפילן. און ער פלעגט נעמען דאס
כתב וואס ער האט גיהאט וואס זי האט אים גישיקט
(דעמאלט אז ער איז גיווען אין דער שביה) און ער האט זיך
גיזונגען און גישפילט און ער האט זיך דערמאנט וואס
מיט אים האט זיך איבער גיטאן. און ווי דער פאטער איז
גיווען א בערגער וכו' און היינט איז ער אהער פארווארפן
גינארן.
און ער איז גיגאנגען און האט גינענען דאס כתב און האט
זיך גימאכט א סימן אין א בוים. און ער האט דארט אין
דעם בוים גימאכט איין ארט. און האט דארט דאס כתב
באהאלטן. און ער איז דארט גיזעסן א צייט.
אמאל איז גיווען א גרויסער שטויבער ווינט. און ער האט
צו בראכן אלע ביימער וואס זיי זענען דארט גישטאנען.
האט ער גישט גיקאנט דערקענען דעם בוים וואס ער
האט דארט באהאלטן דאס כתב. ווארן אז די ביימער זענען
דארט גישטאנען אויף זייער ארט. האט ער גיהאט א סימן
צו דערקענען. אבער היינט אז זיי זענען איין גיפאלן. איז
דער בוים פארמישט גיווארן צווישן די איבריקע ביימער
וואס סע איז דארט געווען זייער פיל האט ער שוין ניט

די זאך דעם מלך גיפּעלן. נאָר דער מלך האט זיך מיישב גיווען אז ער וועט זיך דא ברענגען אָהער. און דער בחור וועט דא זיין. איז זיך פאר אים ניט גוט. זאל ער אים הארגענען האט ער ניט גיוואלט טאן אזוי אַזאָף וואָרן פאַרנוואס זאל מען אים נאָך האַרענען פאַר דער טובה וואס ער האט אים גיטאן.

בָּכֵן הָאָט זיך דער מלך מיישב גיווען ער וועט אים פאַרשיקן אויף צוויי הונדערט מייל ווייט. האט עס אים זייער פאַרדראָסן נאָך וואס ער פאַרשיקט אים פאַר אזוי אַ טובה ווי ער האט אים גיטאן.

איז ער גיגאַנגען דאָרט אויף צו איין אַנדערן מלך. און האט אים אויף אזוי דערציילט פּ"ל (דהיינו דער בחור דעם בערגערס זון ווייל עס האט אים פאַרדראָסן וואס דער ערשטער מלך האט אים פאַרשיקט איז ער גיגאַנגען צו איין אַנדערן מלך און האט יענעם אויף דערציילט די גאַנצע מעשה מיט אַלע סימנים כּדי דער אַנדערער זאל גיך לויפן נעמען די פּת תּואר)

און האט אים מוסר גיווען אַלע סימנים און צו דעם אַנדערן האט ער נאָך מוסיף גיווען מער אַ סימן.

און ער האט אים גייהיסן און האט אים מוּזר גיווען אז ער זאל תּיכּף פאַרן. טאמער וועט ער קענען יענעם מלך איבער יאָגן. כּדי ער זאל פּריר קומען אַהין. און אפילו אז ער וועט ניט פּריר קומען. האט ער זיך אַבער אַ סימן מער פון דעם ערשטן.

און דער אַנדערער האט זיך אויף אזוי מיישב גיווען ווי דער ערשטער (אז עס איז פאַר אים ניט גוט אז דער בחור זאל דא זיין) האט דער אַנדערער מלך אים אויף פאַרשיקט אויף צוויי הונדערט מייל ווייטער. האט עס אים ווידער זייער פאַרדראָסן.

איז ער גיגאַנגען ווידער צום דריטן (דהיינו דער בחור דעם בערגערס זון איז ווידער גיגאַנגען צו איין מלך דאס איז שוין גיווען דער דריטער. און האט אים אויף אזוי גיגאַנט פּ"ל די גאַנצע מעשה) און צו דעם דריטן האט ער נאָך מער סימנים גיזאַגט זייער גוטע סימנים.

געקענט דערקענען דעם בוים און דאס איז ניט גימאלט אז מע זאל אויף שפּאַלטן אַלע ביימער און מע זאל זוכן דאס קטב וואָרן סע גיווען זייער פיל ביימער. האט ער זייער גיוויינט און ער האט זיך זייער מצער גיווען.

און ער האט פאַרשטאַנען אז ער וועט דא זיין וועט ער בּוּדאָי משיגע ווערן מחמת גרויס צער וואס ער האט גיהאט.

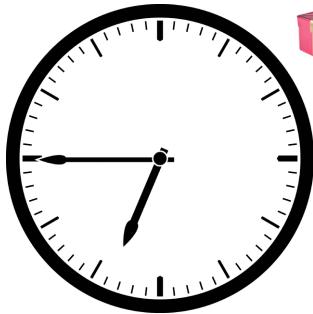
האט ער זיך מיישב גיווען ער מוז אַוועק גיין ווייטער. און וואס סע וועט זיך שוין מיט אים טאן לאז זיך טאן. גיין אַוועק מוז ער. וואָרן ער איז זיך שוין בלויז מסוכן זייער מחמת גרויס צער.

און ער האט זיך גינומען פלייש און פירות אין אַ זאק אריין. און ער איז גיגאַנגען ווי הין ער וועט גיין. און ער האט זיך גימאַכט סימנים אין דעם אַרט וואס ער איז פון דאָרט אַוועק גיגאַנגען.

און ער איז גיגאַנגען ביז ער איז גיקומען צו איין ישוב. האט ער גיפּרעגט וואס פאַר אַ מדינה איז דאס. האט מען אים גיענפּערט. האט ער גיפּרעגט. אויב מע הערט דא פון דעם קיסר. (הג"ל). האט מען אים גיענפּערט. יוא. האט ער גיפּרעגט. אויב מע הערט דא פון זיין טאכטער די פת תּואר. האט מען אים גיענפּערט. יוא. לושמיר סע קאן זיך קיינער מיט איר ניט משדף זיין (פּ"ל וואָרן זי וויל ניט פּ"ל)

האט ער זיך מיישב גיווען. מחמת ער קאן שוין אַהין נישט קומען. און איז גיגאַנגען צום מלך פון דער מדינה. און האט אים דערציילט גאר זיין האַרץ. און אז ער איז איר חתן און איבער אים וויל זי קיין אַנדערן שידוך ניט. און מחמת ער קאן אַהין נישט קומען. דרום גיט ער אַפּ אַלע סימנים וואס ער האט צו דעם מלך דהיינו די זיבן וואסערין ה"ל. און דער מלך זאל זיך גיין אַהין וועט ער זיך משדף זיין מיט איר. און אים זאל ער גיבן געלט דערפאַר.

האט דער מלך דערקענט. אז זיינע רייד זענען אמת. וואָרן מען קאן זיך אזוינס ניט אויסטראַכטן פון דעם האַרץ. איז



מיינערע ברסל'כע קינדער!

די וואך אז מען האט שוין געריקט דעם זייגער אין ארץ ישראל

און מען שטעלט זיך דאווענטן שחרית 'שבת אינדערפרי' 6:45 ברכות

לאמיר זיך אלע קינדער שטארקן און פאלגן דעם הייליגן רבין וואס האט געזאגט: "גאר מיין זאך איז תפלה", און בעטן דעם באשעפער צו זיין צייטליך אין שול.

א אינגל וואס וועט שוין זיין אין שול פאר קדיש פון הודו, וועט אריינגיין אין א שיינע גורל, דורכן לאזן א הודעה אין קנעפל 7 און זאגן דיין נאמען און שטעלעפאך און דאס ווארט 'גאר מיין זאך איז תפלה' (ביו מאנאט יורא).

בחינה אויף ספורי מעשיות

די צענטע מעשה (3) - פונעם בערגיר מיטן ארימאן

- ט. וואס האט דער זון פון בערגיר געטאן אין מדבר?
 - ער האט זיך געמאכט א ארט (פלאץ) דארט צו זיצן
 - ער האט זיך געמאכט כלי שיר
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג
- י. וואו האט ער באהאלטן די כתב וואס ער האט באקומען פון די טאכטער פון קיסר?
 - אין א בוים
 - אין א הייל
 - אין א גרוב אין דער ערד
- יא. פארוואס האט ער זיך מיישב געווען אז ער מוז אוועק גיין פון די מדבר?
 - ווייל ער האט נישט געהאט וואס צו עסן
 - ווייל די בויער זענען געווארן אויסגעמישט, האט ער שוין נישט קיין שאטן
 - ווייל ער וועט משוגע ווערן פון צער אז ער האט נישט די כתב
- יב. צו וואו איז ער נאכדעם אונגעקומען?
 - צו א וואוסטער מדבר
 - צו א גרויסע מדינה
 - צו א ישוב
- יג. וועלכע סימנים האט ער איבערגעגעבן פאר דער קעניג פון יענע לאנד?
 - די זיבן וואסערן
 - די כתב וואס ער האט באקומען פון די בת קיסר
 - די סימן אין וועלכע בוים ער האט באהאלטן די כתב
- יד. וואס האט דער קעניג געטאן פארן זון פון בערגיר?
 - ער האט אים פארשיקט הונדערט מייל
 - ער האט אים פארשיקט צוויי הונדערט מייל
 - ער האט אים געמאכט פאר א יעדנראל
- טו. וואס האט דער זון פון בערגיר נאכדעם געטאן?
 - ער האט איבער געגעבן די סימנים פאר א אנדער קעניג און האט צו געלייגט נאך א סימן
 - ער איז אליין געגאנגען צו די טאכטער פון קיסר
 - ער איז צוריק געגאנגען אין מדבר
- טז. וואס לערסטו זיך דערווייל ארויס פון די מעשה?
 - די נאמנות פון די טאכטער פון קיסר צו דער בן בערגיר
 - די יאוש פון דער בן בערגיר

- א. צו וואו איז דער זון פון בערגיר אונגעקומען נאכן גיין אויפן ים?
 - צו א מדבר
 - צו א ישוב
 - צו א גרויסע מדינה
- ב. וויפיל צייט האט ער געטראכט דארט צו בלייבן?
 - אפאר יאר
 - ווי לאנג ער לעבט
 - ביז דער קעניג וועט אים זוכן
- ג. האט דער קיסר געוואוסט דער אמת אויב דער זון פון בערגיר לעבט?
 - יא
 - ניין
 - ער איז געווען מסופק
- ד. וועלכע שידוכים האט מען אנגעהויבן רעדן פאר די טאכטער פון קיסר?
 - מיט קעניגן
 - חשובע הערן
 - גרויסע עשירים
- ה. וואו איז די טאכטער פון קיסר געזיצן מיט אירע חבר'טעס?
 - אין א קעניגליכן פאלאץ וואס מ'האט איר געבויט
 - אין איר מאמע'ס הויז
 - אין א חצר וואס איר טאטע האט פאר איר געמאכט
- ו. וואס האט די טאכטער פון קיסר דארט געטאן?
 - געמאלעוועט בילדער
 - געזונגען
 - געשפילט אויף כלי שיר
- ז. וואס האט זי געטפערט אויף אלע שידוכים וואס מ'האט איר פאר געלייגט?
 - איך וועל זיך איבער טראכטן
 - איך וועל פריען דער קיסר
 - אבער די זיבן וואסערן זענען דיר ניט איבער געגאנגען
- ח. ווער האט פארשטאנען וואס דאס מיינט?
 - אלע קעניגן
 - נאר איין קעניג
 - קיינער האט נישט פארשטאנען

צו ענטפערן די בחינות און אריינגיין אינעם גורל, 02-5-3333-72

1-518-329-9149





איך דעם מתמידים
ווערט בעז"ה
פארגעלערנט דורך
ערליכע ברסלבו'ע
מגידי שיעור
און מלמדים,

קינור שולחן ערוך,
ספרי ברסלב דורך א
טעלאפאן ליין.

אויך וועט געטיילט
ווערן מחבת און
גורלות, און נאך
פראגראמען בעז"ה.

אייערע קינדער לאזט וויסן...



בשורה טובה מיט גרויס פרייד טוען מיר מעלדן אז די רעגיסטראציע פון מתמידים גייט אן אין פולן שוואונג. ביטע איינשרייבן אייער אינגל ווי אמשנעלסטן אז מיר זאלן נאך אנאגן צו שיקן דעם ערשטן פעקענדזש נאך פאר די מתמידים הייבט זיך אן.

די מתמידים הייבט זיך אן בעז"ה

זונטאג חיי שרה, י"ט חשוון הבעל"ט

זיך איינצושרייבן רופט:

1-518-329-9227

646-213-4766

02037459540

0733517202

ארץ ישראל

די לעצטע טאג

זיך איינצושרייבן און קענען
באקומען בעז"ה די פעקענדזש
צו אנהייבן מיט אלע קינדער
אין זונטאג וירא ביינאכט